

nes aktiekapital eller den nytegnede kapital var fuldt og kontant indbetalt.

For Højesteret har tiltalte principalt påstået frifindelse.

Vedrørende forholdene I, II og III nr. 2 har han anført, at de aftaler, som han har etableret, er juridisk bindende, og at der i dansk aftale- eller skatteret ikke er hjemmel til at betegne retligt bindende aftaler som fiktive og dermed ikke eksisterende. Hans oplysninger om disse aftalers eksistens er derfor ikke urigtige, og når oplysningerne ved dommen er henført under de anvendte straffebestemmelser, foreligger der en urigtig retsanvendelse, som er omfattet af Højesterets prøvelsesret. Særligt vedrørende forhold I nr. 7 og 8 har tiltalte gjort gældende, at der efter frifindelsen for tiltalen efter kontrollovens § 13, stk. 1, ikke er hjemmel til at anvende straffelovens § 163, og at der heller ikke har været processuelt grundlag for at bruge denne regel.

Med hensyn til forhold III nr. 1 har tiltalte anført, at de udbetalte beløb var lån og ikke løn, og at kildeskatteloven derfor ikke er overtrådt. I forhold III nr. 2 har han yderligere påberåbt sig, at der ikke foreligger strafbar medvirken. I forhold IV har han gjort gældende, at hans dispositioner i hvert fald må sidestilles med kontante indbetalinger, og at han derfor ikke kan straffes efter straffelovens § 296.

Til støtte for frifindelsepåstanden har tiltalte endelig anført, at han ikke har haft forset til at overtræde lovgivningen, da bedømmelsen af hans handle måde er afhængig af tvivlsomme lovforklaringsspørgsmål, og da han i hvert fald efter myndighedernes holdning har været berettiget til at tro, at det, han gjorde, var lovligt.

Subsidiært har tiltalte påstået sagen hjemvist til Østre Landsret under henvisning til, at landsretten urigtigt har pålagt ham bevisbyrden med hensyn til hans finansieringsgrundlag og desuden begået alvorlige rettergangsfjøl, bl.a. ved i kendelser af 25. august og 20. oktober 1980 at afskære ham fra yderligere bevisførelse og ved i kendelse af 20. maj 1981 at fratage ham ordet.

Mere subsidiært har tiltalte påstået formildelse gennem en væsentlig nedsættelse af den idømte straf, herunder bortfald eller nedsættelse af tillægsbøden, samt ophævelse af bestemmelsen om frakendelse af retten til at

udøve advokatvirksomhed. Tiltalte har i denne forbindelse bl.a. gjort gældende, at der ikke er grundlag for at betegne hans adfærd som særlig grov efter kontrollovens § 13 og som skattesvig af særlig grov karakter efter straffelovens § 289, samt at straffelovens § 84, stk. 1, nr. 3, jfr. stk. 2, om undskyldelig misforståelse af retsregler bør anvendes, således at straffen bortfalder eller nedsættes.

Tiltalte har endelig nedlagt påstand om, at hans pligt til at betale revisions-, advokat- og andre sagsomkostninger begrænses væsentlig mere end sket ved de tidligere instanser.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse af fængselsstraffen, jfr. straffelovens § 88, samt forhøjelse af tillægsbøden. Anklagemyndigheden har endvidere påstået tiltalte tilpligtet vedrørende forhold I at efterbetale 1.160.494 kr., subsidiært 941.029 kr. Beløbene er udregnet af skattemyndighederne på grundlag af landsrettens bevisbedømmelse. Beløbet 1.160.494 kr. er opgjort som den skat, der er unddraget for skatteårene 1967/68, 1968/69, 1969/70 og indkomståret 1971, idet der ved beregningen er set bort fra indkomstårene 1969 og 1970, fordi der ikke for disse år, er domfældt for skattesvig. Beløbet 941.029 kr. fremkommer, når der tages hensyn til den skat, der er betalt for meget for disse to år. For 1972 rejses der intet efterbetalingskrav under denne sag.

Tiltalte har protesteret mod, at efterbetalingskravet tages under påkendelse, men har ikke bestridt, at dette kan ske. Han har navnlig henvist til, at skattemyndighedernes endelige opgørelse er fremkommet så sent under domsforhandlingen, at han ikke har kunnet efterprøve den, og at han i øvrigt har andre mellemværender med skattemyndighederne.

Fem dommere – Høyrup, Bjerregaard, Torben Jensen, Bangert og Else Mols – udtaler:

I *forhold II*, som er det alvorligste, er tiltalte dømt for som led i systematiske skatteunddragelser for en klientkreds at have givet urigtige oplysninger til brug ved klienternes skatteansættelser.

Den anvendte fremgangsmåde har efter sagens oplysninger som oftest været den, at en klient, der ønskede skattelettelse, skulle udstede et pantebrev eller stille anden sikkerhed til tiltalte eller til et selskab under hans administration. Klienten gav samtidig tiltalte